

ΒΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Μ Ε Λ Ω Δ Ι Α

Έτσι που καθομαι κουλουριασμενη στο πατωμα με τα βλεφαρα κλειστα νιωθω πως αεροβατω. Τον σκεφτομαι και γινομαι ομορφη αποσπασμενη απ τον εαυτο μου, πλημμυρισμενη μονο απ την αναλαφρη παρουσια του μεσα μου. Ξαφνικα σαν κατι ανεξηγητο, μια αμεση αντιληψη της υφης και της υλης των πραγματων σαλευει «τον υπνο μου» σαν ενα δαχτυλο να χαϊδευει με παιχιδιαιρικη συστολη τα χειλη μου. Για μια στιγμη χανω την επαφη μου με τη πραγματικότητα, το δωματιο, τους τοιχους, το πατωμα, καθως νιωθω το κυμα της περπατησιας του να ρχεται προς το μερος μου. Είναι σα ν αγναντευω στην ακροθαλασσια το ηλιοβασιλεμα και να πινω νερο στο δασος, ν αγκαλιαζω πλατιους και αοριστους οριζοντες, σα να κανω το φυσικότερο πραμα του κοσμου. Λεπτη και ευκινητη η φιγουρα του, ευγενικο και περηφανο το μοναχικο υφος του, ανυπομονησια στα ματια, δυναμη στα χερια, η οντοτητα του κι εγω, μια επιβουλη, βαθια ως του κοκκαλα μετουσιωση. Νιωθω τις αμεριμνες ριζες μου ν αγκιστρωνονται στη ζωντανη γη του, σκαβοντας το χωμα και το στηθος του για να βρω νερο. Ακουω το καθε φυλλο μου να ξεφυτρωνει, σπασμος που ξετυλιγεται διψώντας για καποια αλλη βροχη —το φως του— γνωριζω τη προσηλωση του πανω μου, τη γαληνη που αποκτω επιτελους στο αγναντεμα του, την αδιαφορη φροντιδα του για τον πρασινο ισκιο που τυλιγει το κορμι μου. Μοιαζω ανησυχο παιδακι που εχει απορροφηθει να κοιταζει τον ηλιο με τα ματια γιοματα εκσταση και ταυτοχρονα κουκουλωνεται με το παπλωμα ως τ αφτια, γιατι φοβαται τις αχτιδες του. Ταλαντευομαι, εχω την αισθηση πως αντιστεκομαι αδικαιολογητα στο παραξενο συναισθημα που ανεμιζει γυρω μου — δεν ξερω τι ακριβως είναι. Συναισθημα, κινηση, πυρετος, μουσικη, επιβολη, αναριγισμα, γιορτη, ψωμι, νερο, ο κοσμος, η ζωη, στον ισκιο ενός ανθρωπου ο Θεος. Όταν πρωτογνωρισα τον ποιητη ηταν σα να πηδουσα στη φωτια και ενω η γλωσσα της εγλειφε τη γραμμη μου, εφτανε ως τα δαχτυλα, με διαπερνούσε και με τσουρουφλιζε, εγω παρεμενα ανεκφραστη και γαληνια με την ψυχη μου μονο να πεταει, γεννιόμουν, ανεπνεα και ξαναγεννιόμουν σ άλλους κοσμους. Ο ποιητης

-των κοριτσιών- διαλεχτος στη μοναδικότητα της χαρής του, σκεφτομαι πως φτανει μονο να σε κοιταζει για να ματωσουν τα ματια σου. Πλησιαζει τ ομορφο προσωπο του με τις εβενινες φτερουγες, τα μαλλια, την ασπρη φινα πορσελανη, τα ματια, την ανησυχητικη αναλαφρη καμπυλη, το στομα, που σε μενα η υφη του ειναι γνωριμη, απαλη, δουλεμενη με μεταξι. Εκφραστικο και ζεστο σχημα, αναμικτο μελι και κρασι, φτιαγμενο γι αγαπη. Τυλιγμενο στη στοργη το ενδιαφερον του ασυγκρατητο και αληθινο, ουτε επιδειχτικο και ενοχλητικο, μα λεπτο και ευγενικο, χωρις διαχυτικη σιγουρια, μα παιδικη αδεξιοτητα, μιλαει σ ολα τα κοριτσια του κοσμου που μενουν με τα ματια κλειστα γιαι φοβουνται ν αγγιζουν τη γυμνια τους. Μπλεκει στα μαλλια τους τα δαχτυλα του και τις παρασερνει στη μαγεια της απλοτητας του. Τις βοηθαι στο γνωρισμα του εαυτου τους, τους δειχνει το δρομο για τον ηλιο. Στα ματια του τα κοριτσια ξετυλιγονται σαν το χρωμα του καλαμποκιου. Πρασινο στην αρχη της νιοτης του, ξανθο και φουντωτο -στο μεσημερι του καλοκαιριου- στα στερνα του. Τον ψαχνω αναμεσα τους, κοιταζω τα ματια τους, ατσαλενιο το σκοταδι στο εκτυφλωτικο του γκριζο αντανακλαι η χλωμαδα της αναγκης τους γι αγαπη. Γλειφω τα χειλη μου και περιμενω. Τον βλεπω να ρχεται λαμπερο και διαφανο. Ενα συννεφο απο πεταλουδιτσες περναι συριζα απ τα βλεφαρα τους, ειναι το βλεμμα του. Χρυσαφενιο φως στην καταχλια απλωνεται στα συννεφα και διωχνει τη μαυρη κηλιδα.

Η στιγμουλα που ξεπροβαλλει η μερα. Ειναι ολα φως, νιωθεις τη μυρωδια της γης, την υγρασια. Η φωνη του ανασα που ψαχουλευει τα κορμια τους, σφυριζει, φτεροκοπαι, αναταρασσεται, γλιστραει, χαϊδευει, τα προσωπα που λαμπουν, ζωντανευουν, γινονται ομορφα. . . Ενα τσουρμο απο κοριτσια γελανε ιδρωμενα, λουσιμενα στο φως, με ωραια ματια υπνωτισμενα, θαρρω παιχνιδιζουν στο νερο της θαλασσας και ειναι σα να εξαγνιζονται, ν ανανεωνονται. Τρυφερη η συντροφια του, η σχεση φυσικη σαν το αρωμα του κορμιου αγκαλιασμενη και απομονωμενη, ο ποιητης περιστρεφεται στροβιλος γυρω τους και αυτες στο κεντρο του ξεγλιστρον εξω απ την πανοπλια των ρουχων τους. Στο τυμπανο της φωνης του μεταμορφωνονται εκστατικες, μαγεμενες, εξαλλες απο χαρα. Μεσα στη λαμψη του δαυλου των ματιων του, ξεχειλισμα ενθουσιασμου, προσφερονται αυθορμητα, δεσμευονται στα λογια του αφοσιωνονται, προχωρουν διπλα του κατακτημενες. Μοιαζει πανηγυρι, ξεφαντωμα να βλεπεις τα κατσοφικα προσωπα να ξανοιγουν σιγα σιγα, να μιλουν στοματα που ειχαν κρατησει μιαν επιμονη σιωπη, ολοκληρο το κοριτσι να λουλουδιζει αποκτωντας συναισθηση της ανθρωπινης αξιας

του πανω στη γη, να χορευει κατω απ το ποταμι της γλυκας του, να ορθωνεται για να αντιμετωπισει τη δονηση της παρουσιας του ή να φοβαται το προσωπο του και να μενει μπουμπουκι. Κι εγω παραμερα, νιωθοντας την επαφη τους, χαμογελαω εγκαταλειμενη στο οραμα που ξετυλιγεται μπρος μου, μενω με τα μαλλια ν ανεμιζουν στον αερα, με τα χερια αδειανα να κραταω την απεραντοσυνη τ ουρανου τη στεφανωμενη μ αρνηση και απουσια. Κλαιω και γελαω θρονιασμενη στην πιο υπερλαμπρη πληρωση. Ετσι που καθομαι απλωμενη στη λιακαδα του τον παρακολουθω να περπαταει, να μιλαει, να χαμογελαει να θυμωνει, να πειθει, να συμβουλευει, να νοισζεται για τα προβληματα των κοριτσιων, παντα ευγενικος, ανυποφορα υπομονετικος, ανεπιπωτα επιμονος, γιοματος ανθρωπια και αδυναμιες, δυναστης, αλαζονικος και φωνακλας, αγνος και ειλικρινης, εχοντας την εκτιμηση ολων τους μεταδιδει κατι απ το παθος του η την πεινα του για τη ζωη.

Σφυροκοπημενη απ την ενταση της προσωπικοτητας του, νιωθοντας τα μελιγγια μου να χτυπανε γρηγορα και ακανονιστα, ξεφευγω απ τις ηλιθιες προκαταληψεις, τις ψευτικες αξιες, τους ανοητους φραγμους, υποκλινομαι μονο μπροστα σ αυτο τον ανθρωπο, τον ευθραστο και δυσκολο, τον δυνατο στην απαλοτητα του, τον απολυτα ελευθερο και αληθινο, που με τη ματια του στυλωμενη σε μενα, γιοματος κατανοηση και τρυφεροτητα διωχνει τη φρενιασμενη πιεση του φοβου μου, απλωνει τα χερια και αγχιστρωνομαι πανω του. —Δεν υπαρχει τιποτα αλλο— νιωθω διαποτισμενη, δε μπορω πια να οπισθοχωρησω στη χαρα που με διπλωνει στα δυο, που πεφτει πανω μου, ενωνει τα κομματια μου και γινομαι ο εαυτος μου, ζωντανη και ατρωτη, ζεστη και χαρουμενη, ασφαλισμενη με το χερι του μες στο δικο μου. Μα παλι νιωθω —καποια γνωστα ματια— να με κοιταζουν οργισμενα. Ειναι σα ν αρρωσταινω, κρυβομαι προσπαθωντας να βρω μια διεξοδο, κλωθογυριζω βαδιζοντας στα τυφλα, αποβλακωμενη παραδερνω μ επιμονη στην απαθεια. Σκορπαω, κατρακυλαω, τουρτουριζω, φευγω μακρια απ το κεντρο του ουρανου, σιγουρα πεθαινω. Κι ο ποιητης συνεχιζει το θαυμα του αεναος στη μεταμορφωση του κοσμου, σκαρφαλωμενος στη γυμνη του ανηση, πελωριος στην τελεια εξαρση, λαμποκοπαει στη γυαλαδα των κοριτσιων. Ζαλισμενη απ την ολοφωτη κορφη οπισθοχωρω αγαπωντας ο,τι ειχα αγαπησει, συντριμμενη τη στιγμή της ολοκληρωσης μου, καθε τι που ηταν πραγματικο μου εχει αφαιρεθει, γεματη απο κενο και με μια αποθεωση που καμμια λεξη δε μπορει πια να την εκφρασει. . . Υστερα ο κοσμος ξαναμπαινει στη θεση του κι εγω συνεχιζω να καθομαι «ηρεμη» και «χαμογελαστη», αδιαφορη.